

V Ljubljani, v četrtek, dne 23. oktobra 1913.

Naročnina za Avstroogrsko: 1/4 leta K 2.— 1/2 leta K 4.— celo leto K 8.— za Nemčijo: " 3.— " 6.— " 12.— ost. inozemstvo: " fr. 3.50 " fr. 7.— " fr. 14.—		Uredništvo in upravnništvo: Frančiškanska ulica šte. 10. Naročnina za Ameriko znaša celoletno 3 dolarje.	Oglasnina za 6 krat deljeno petitno vrsto enkrat 20 vin. — Pri več- kratnih objavah primeren popust.
Leto III.	Posamezna številka 20 vinarjev.	Na naročila brez denarja se ne ozira.	Naročnina za dijake in vojake 6 kron. Štev. 43.

Parnik „Vulturno“ zgorel sredi Atlantskega morja.

Pri reševanju ob silnem viharju je utonilo 350 ljudi.

ZVONIMIR KOSEM:

Pozimi.

Burja je tulila za hišnimi vogali, zdaj s cvilečim, zdaj s stokajočim, ihtečim glasom; potrkalo je rahlo na stekla v oknih, butnilo zopet z vso silo in planilo nato s snežinkami vred s holma v dolino tako naglo in zlahkoma kakor blisk preko temnega neba. Od časa do časa je oplazila stara, kraj hiše stoječa tepka z veliko vejo ječeče po šipah, zastokala bolestno in se vzravnila — boleha starka se je trdneje oprijela palice . . .

V sobi je bilo tiho kakor v mrtvašnici. Oče in mati nista govorila, govorilo ni petero še nedoraslih otrok. Skleda, ki je stala pred njimi na mizi, je bila že skoro prazna; počasi so drsale po njej velike, nerodne žlice, počasi so strgale zadnje ostanke koruznega močnika. Oči vseh so bile uprte v tla, nihče ni izpregovoril besedice; težko kakor kamen jim je ležalo na srcih, bolj žalostne kakor ob grobu so bile njih misli. Kadarkoli je zažvižgala burja huje mimo oken, so pobledeli vsi obrazi, oče in mati sta sklonila glavi še nižje in otrokom so se narahlo stresle žlice v rokah, da je zaropotalo okorno po robu plitve sklede. Mnogokrat je udarila tepka s svojo težko vejo s tako silo po oknu, da so zazvenčala stekla in se je zazibala slaba petrolejska svetilka kakor v strahu nad prepalimi obrazi; luč je le samo še brlela, ker je primanjkovalo olja. Eno okno se ni dalo popolnem zapreti in je venomer požvenketavalo v vetru; vedno mrzlejša sapa je dihala v sobo; časih je treščil veter skozi odprtino siloma kup snega, ki se je stajal na polici, da so curljale vodne kaplje navzdol po zidu in se je delala na tleh široka mlakuža. Nezakurjena je bila peč v kotu, otroci so drgetali od mraza.

Prvi je odložil žlico oče, za njim mati; za hip sta se spogledala obadva, kakor da si imata povedati nekaj sila važnega, nato pa sta povsila glavi še globlje. Materi je zdrknila ruta na glavi nazaj na tilnik; njeni od skrbi osiveli lasje so se stresali, ustnice so ji vztrepetavale kakor v joku.

Še vedno so strgali otroci z žlicami po skledi, četudi je bila že zdavnaj prazna in jed dodobra postrgana. Najmlajši izmed njih, triletni Ivanček, obraz kakor mrtev angelček, je držal žlico v levici in je zinil vedno široko, kadarkoli je prinesel k ustom zraka; samo da je imel revček v roki le žlico, četudi prazno, pa je bil zadovoljen, ker je moralo biti tako . . . Dvanajstletna Nanca, najstarejša, se je bila vdala že popolnoma svoji žalostni usodi; topa vdanost v trpljenje se je zrcalila v njenih napolzaprtih očeh, na licih in na rahlo odprtih ustnih; roka z žlico ji je trepetala nemirno, zdajpazdaj je zadrževalo pod rahlo obleko tudi vse mlado bolešno telo.

Huje je zažvenketalo priprto okno, burja je zatulila in zbežala v dolino; kakor medved s šapo je mahnila tepka z vejo po steklih, da je luč v svetilki nenadoma oživila, nato pa zadremala tem bolj . . . Od zunaj zanešeni sneg na polici se je tajal naglo, mlakuža na tleh se je širila in se razcepila že na troje . . .

Kakor mrtvaški dih je legalo preko vseh pobledelih obrazov; nihče si ni upal pogledati drug drugemu v oči. Razen enakomernega potrkavanja žlic ob skledo in utripanja src ni bilo čuti ničesar. Očetova lica je bila prevlekla črna senca, ki se je od časa do časa hipoma zgenila.

„Jaz sem še lačen . . .“ je zajokal naenkrat Ivanček in odložil prazno žlico, ki jo je bil hotel ponesti k ustom, na mizo. Črno bolest je razlil ta jokajoči glas v tišino.

Mati ni odgovorila, samo zavzdihnila je globoko, kakor v težkih, mučnih sanjah; oče pa je oprl glavo ob dlan in strmел topo predse v razmočena tla.

Tudi drugi otroci so odlagali po vrsti, drug za drugim, svoje žlice; zadnja jo je odložila mala Zalka s plašnimi, modrimi očmi in bujnimi kodri, ki so ji lili rahlo do tilnika.

„Ali ni nič več kruha?“ je prašal tiho tudi Poldek in se ozrl vprašajoče okrog sebe.

Predsednik kitajske republike: Juanšikaj, ki je prodrl pri definitivnih volitvah in nastopil iznova predsedniško mesto.

Za odgovor je dobil samo bolesten vzdih iz materinih prsi.

„Mene pa tako zebe, da se vsa kar tresem . . .“ je povedala Polonca, črnooka, temnolasa, in si je mela dlan ob dlan.

Očetovo čelo se je zgubančilo, razorane poteze njegovih lic so se poglobile še bolj in razpoke na njegovih sesušeni ustnih so se izčrtale še jasneje; kakor da mu gleda smrt sama v oči, je bilo očetu.

Zopet je zapihala v sobo mrzla sapa, zunaj je zastokala tepka. Luč v svetilki je polagoma pojemala; poltema je bila v sobi.

Počasi je dvignila mati glavo, počasi jo je dvignil oče; kakor tujca sta se ozrla drug na drugega — prevelika je bila žalost v srcih in prevelika je bila ljubezen . . .

„Zadnjo moko sem porabila danes za močnik,“ je dihnila mati komaj slišno.

Oče je prikimal z glavo.

„Vedel sem, da je tako . . .“

„Bila sem doli v prodajalni“, je nadaljevala mati. „Ker imamo dolga že tako več kot preveč, nisem mogla dobiti na upanje prav ničesar . . . — Bajtarjev ne bom več podpirala! mi je rekla gospa prodajalka . . .“

„Kaj bo pa zdaj?“ je zatarnal oče. Materin obraz je postal še bledejši.

„Jaz ne vem . . . Odkar nam je poginila koza, se nam godi tako slabo, da se nam slabše ne more goditi . . . Prej je bilo vsaj nekaj mleka za otroke — zdaj ni ne mleka ne kruha ne nič . . .“

Burja za hišnimi ogli je razsajala dalje, medlo je nagosto in butalo ob stekla; kakor temne pošasti je hušnilo z zameti vred zdajpazdaj mimo oken. Mahoma se je odprlo priprto okno na stezaj in v sobo se je vsula kopica snega, z vso močjo je pritisnil mraz. Tresočih se rok je šla za pirat mati okno; nato je sedla nazaj za mizo.

„Tudi jaz nisem dobil nikjer dela,“ se je spomnil in prestrašil oče. „Pri marsikaterem kmetu sem se oglašil danes, ali vsakdo je rekel, da me zdaj prav nič ne potrebuje. — Da bi prenehalo vsaj snežiti in mesti! Kako bodo prenesli otroci mraz, ko nima nihče niti ene poštene obleke?! . . .“

Nastal je za hip mučen molk.

Trepetaje je umirala luč v svetilki.

„Olja bo treba doliti!“ je menila Nanca s trudnim glasom.

Mati se je nasmehnila žalostno.

„Nanca, kadar bo padalo olje in ne sneg z neba, takrat . . . zdaj ne . . .“

„Kruha!“ je jokaj še vedno Ivanček, Polonca in Zalka pa sta šklepetali od mraza z zobmi in se zavijali tesneje v v tenke cunje . . .

Kakor z brušenim nožem je rezalo materi v srce.

„Saj bi dala, če bi imela . . . Usmiljeni Bog! . . .“

Hipoma je burja zunaj zopet žalostno zažvižgala, zažvenčala so stekla v oknih. Svetilka pod stropom se je zamajala, luč je ugasnila. Tiho, kakor s strehe, so curljale s police vodne kaplje; široka mlakuža je prilezla že do mize in se doteknila z ledenim jezikom bosih Zalkinih nog.

V temi so postali obrazi vseh kakor obžarjeni od od bridkosti; iz nobenega grla ne vzdihne ne krika; samo globoko v prsih jim je ječalo, ihtelo na dnu srca . . .

F. S. ŠEGULA:

18. oktober 1813

s stališča večnosti.

Enkrat sta bila dva angelca v nebesih službe prosta; sedela sta pred veliko kristalno palačo, kjer sta bila doma, in zelo dolg čas jima je bilo.

Reče eden drugemu: „Pojdiva tja na morsko pobrežje; v pesku, ki nam ga je nadrobil ondan naš ljubi Oče, tam se poigrava.“

Res je bilo tam ob zalivu vse polno peska: stotisoče, milijarde zrn, cela dolga, na obzorju se zgublajoča rida; tuintam se svetlikajo vmes tudi zlate in srebrne drobtine. Sem sta prihitela angelca; bilo je jako veselo. Imela sta s seboj tudi velik srebrn kelih — polnila ga s peskom in zopet izsipavala. Naposled pravi eden: „Ah to je dolgočasno! Igrajva se drugače!“

Reče drugi: „Pojdiva si v hišo po drobnogled!“ In zbežala sta spet nazaj h kristalni palači. Pa morala sta biti zelo previdna in odnesti natihoma, da ju nikdo ne vidi: . . . kaj naj bi taka mala deca počela z drobnogledom? Ne razume ga, in še pokvari ga lahko!

Ko se z drobnogledom zopet vrmeta na obal, reče eden: „Daj mi pod steklo zrno peska!“ Potem sta kukala drug za drugim nanj in se pogovarjala:

„Oh, kako je tam vse polno ljudi!“ —

„No, pokaži! Res, koliko jih je!“ —

„Kaj je pač videti vse na takem peskovem zrnu pod drobnogledom!“ —

„Glej, glej! Eni korakajo naprej, drugi njim naproti . . . Vrsta za vrsto . . . Tam prihajajo nove vrste!“ —

„To glej! Dim se vzdiga, . . . iskre švigajo . . . Vse polno jih že leži na zemlji, . . . pa spet prihajajo drugi! — „Daj sem! . . . Kaj je neki to, moj Bog?! . . .“

Spričo teh poročil se pogajanja prekinejo. Napoleon, ki je jedva okreval od bolezni, povzročeni — kakor domnevajo — po strupu, maršira nemudoma na Magdeburg. Njegov namen je poskočiti v stran proti Berlinu in

pod generalom Wredejem proti Reni; in končno, da je Württemberska, če tudi v srcu neomajno zvesta Napoleonu, primorana po sovražni premoči, pridružiti se ji s svojimi četami.

Avstrija je dala zgled odpada, in vneto so mu sledili ostali.

Napoleonov dva meseca premišljeni načrt, po katerem je bilo že uravnano vse, trdnjave in skladišča, je izpremenjen vsled tega v eni sami uri. Namesto da bi vrgel v zaščiti utrdb in zalog v Torgavu, Magdeburgu, Wittenbergu in Hamburgu zavezniške nazaj med Labo in Saalo ter prenesel vojno na ozemlje med Labo in Odru, kjer drži francoska armada Glogau, Küstrin in Stettin, si izbere Napoleon umikanje proti Reni. Prej pa mora še poraziti zavezniške, da jim odvzame možnost, preganjati ga na umikanju. Zato jim gre naproti, namesto da bi bežal pred njimi, in jih dobi dne 16. oktobra pri Leipzigu. Francozi in zavezniški si stojijo zopet nasproti, Francozi s 157.000 možmi in 600 kanoni, zavezniški s 350.000 možmi in dvakrat tako močno artiljerijo.

Še tisti dan se bijejo osem ur. Francoska armada je zmagovita, toda armadni zbor, ki ga pričakujejo od Dresdena, da dopolni poraz sovražnikov, ne dospe. Kljub temu prenoče Francozi na bojišču.

Dne 17. dobila ruska in avstrijska armada ojačenja in dne 18. napadeta s svoje strani.

Štiri ure vzdrže Francozi boj brez škode; zdajci pa prestopi 30.000 Saksoncev, ki zavzemajo eno najvažnejših postojank v bojni črti, izdajalsko k sovražniku in nameri 60 kanonov naravnost na Francoze. Vse se zdi izgubljeno, tako nezaslišan je ta odpad, tako strašna ta izprememba.

Napoleon prihiti s polovico svoje garde, napade Saksonce, podi jih pred seboj, jim odvzame del svoje artiljerije in jih drobi s kanoni, ki so jih sami nabili. Zavezniški krenejo nazaj; izgubili so v teh dveh dneh 150.000 svojih najboljših čet. Tudi to noč spe Francozi še na bojišču.

Težki kanoni sicer niso docela popravili ravnotežja, a vendar so pomagali Francozom toliko, da se ponuja tretja bitka z dobrimi nadami; takrat pa javijo Napoleonu, da je streljiva samo še za 16.000 strelkov, ker so izpalili v zadnjih dveh bitkah 220.000 granat. Treba je misliti na umikanje. Uspeh obeh zmag je izgubljen; 50.000 junakov je izkrvavelo zaman.

Atentat na guvernerjevo palačo v Reki: Poškodbe, povzročene po bombi, ki so jo položili Italijani, da bi uničili neke kompromitujoče listine.

Ravno je prišel mimo Bog Oče nadzorovat veliko morje. Ugledavši angelčka, se je nasmehnil nežno, potem pa jima je vendar tudi resno zažugal:

„Dajta steklo sem! To ni za vaju — tega ne razumeta!“

„Oče, kaj je tam?“

„Tistemu peskovemu zrnu se pravi zemlja, in kar sta gledala, je bitka pri Lipskem, kjer se ravnokar bojujejo armade kraljev in cesarjev proti armadi enega, Napoleona!“

Tistemu morju pa se pravi „Večnost“ in rida peska ob zalivu je „Rimska cesta“ na našem zvezdnatem nebu.

Bitka pri Leipzigu.

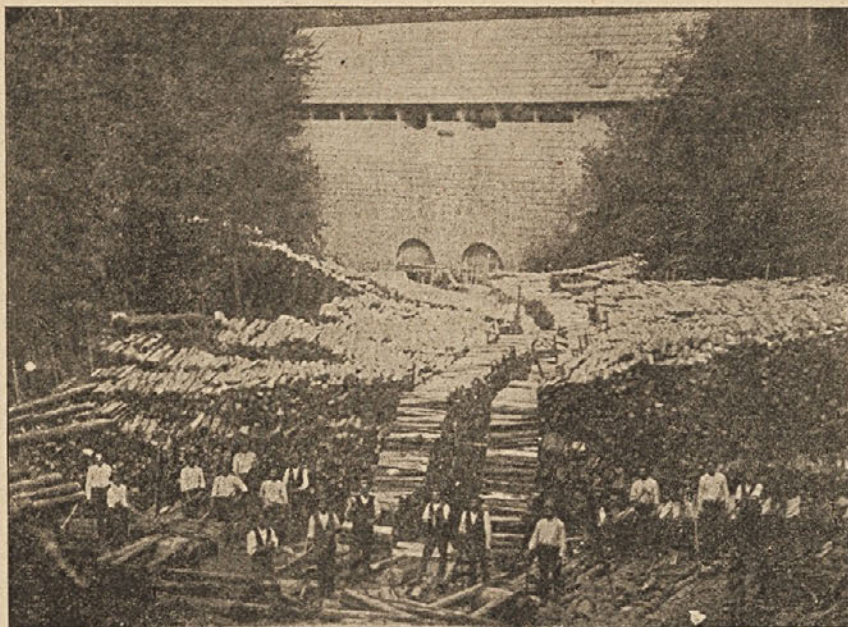
(Po Aleksandra Dumasa življenjepisu Napoleona Velikega.)

Dan po strašnem klanju pri Dresdenu (v katerem so bili zavezniški krvavo poraženi) se oglasi pri cesarju avstrijski agent, ki mu pride sporočat prijazne besede. Toda ravno med prvimi pogajanjimi dospe vest, da je šlezka armada, ki je preganjala Blücherja (pruskega maršala) izgubila 25.000 mož, da je bila ona, ki je korakala na Berlin, poražena pri Großbeeren, in končno, da je skoraj ves zbor generala Vandamma, ki je preganjal Ruse in Avstrijce z vojsko, broječo komaj dve tretjini sovražnikov, vržen nazaj po tej masi, ki se je v trenutku odmora na begu zavedela svoje premoči.

se polastiti mesta po prekoračenju Labe. Že je dospelo več zborov do Wittenberga; kar naznani pismo kralja Württemberskega, da je prestopila Bavarska na drugo stran in združila svojo armado brez predhodne objave z avstrijsko na Innu, da maršira 80.000 mož

Albanski konflikt: Pogled na mesto Djakovico, kjer so bili Arnavti krvavo poraženi in odbiti z izgubo 3000 mrtvih.

Francoske naprave v c. kr. državnem gozdu: „Klavže“ v Ulčjaškem gozdu pri Srednji Kanomlji, služeče za odplavljenje lesa.

Ob dveh zjutraj se začne gibanje v smeri proti Leipzigu. Armada se hoče umakniti za Elstro, da dobi zvezo z Erfurtom, od koder pričakuje potrebnega streljiva. Toda umikanje se ne izvrši tako tajno, da ne bi vzdramilo zavezniške armade. Izprva misli sovražnik, da se mu bliža napad, in se pripravlja; kmalu pa izve resnico. Zmagoviti Francozi se umikajo; sovražnik ne ve, zakaj, toda izrabi priliko. Ob zori napadejo zavezniški francoski zadnji voj in prodro za njim v Leipzig. Francoski vojaki se obrnejo, bore se korak za korakom, da ohranijo armadi časa za prehod preko edinega mostu, ki vodi v njenem dosegu čez Elstro. Naenkrat pa se zasliši strašna razstrelba; Francozi osupnejo, poprašujejo in izvedo, da je neki seržant razstrelil most brez poveljnikevega ukaza. 40.000 Francozov, ki jih zasleduje 200.000 Rusov in Avstrijcev, je oddeljenih od armade po deroči reki; ostane jim zgolj predaja ali smrt. Nekaj jih utone, nekaj se jih pokoplje pod razvalinami Traunstadtskega predmestja.

Dne 20. dospe francoska armada v Weißenfels in se jame zavedati svojih izgub. Knez Poniatowsky, generali Vial, Dumontier in Rochambeau so utonili ali padli, knez Moskovski, vojvoda Dubrovniški, generali Souham, Compans, Latour-Manbourg in Friedrichs so ranjeni, princ Emil Darmstadski, grof Hochberg, generali Lauriston, Delmas, Rozniecki, Krasinski, Valory, Bertrand, Dorsenne, d'Etzko, Colomy, Bronikowski, Sivovic, Malahowski, Rautenstrauch in Stockhorn ujeti. V Elstri in predmestjih so pustili Francozi 10.000

mrtvih, 15.000 jetnikov, 150 kanonov in 500 streljivnih voz ...

* * *

Tako poroča sloveči francoski življenjepisec Napoleona Velikega o glasniti „bitki narodov“, katere spomin so slavili te dni po vsej Nemčiji in Avstriji. Zgodovina, kakršna se prekuhava ob takih prilikah, je običajno — in tu pač še vzlasti — prikrojena. In dasi popravlja tu in tam gotovo tudi Dumas v nasprotnem zmislu, vendar priobčujemo

njegov opis, iz katerega vidi čitatelj, da zmaga pri Leipzigu nikakor ni bila tako slavna in sijajna, kakor trde zgodovina ji — prigradniki, ko olupšavajo lavorike Napoleonovih sovražnikov na račun svoje znanstvene poštenosti.

Z bitko pri Lipskem je zapečaten padec velikega cesarja. Z vseh strani preplavljajo sovražniki njegovo državo, izčrpano v junaških borbah; naša domovina, Napoleonova Ilirija, pade izpod francoske zopet pod avstrijsko oblast. Po obupni obrambi ne more Napoleon niti preprečiti, da ne bi zavezniški zasedli Pariza; ne preostane mu drugega, nego odpovedati se v Fontainebleauju francoskemu prestolu v imenu svojem in svojih dedičev.

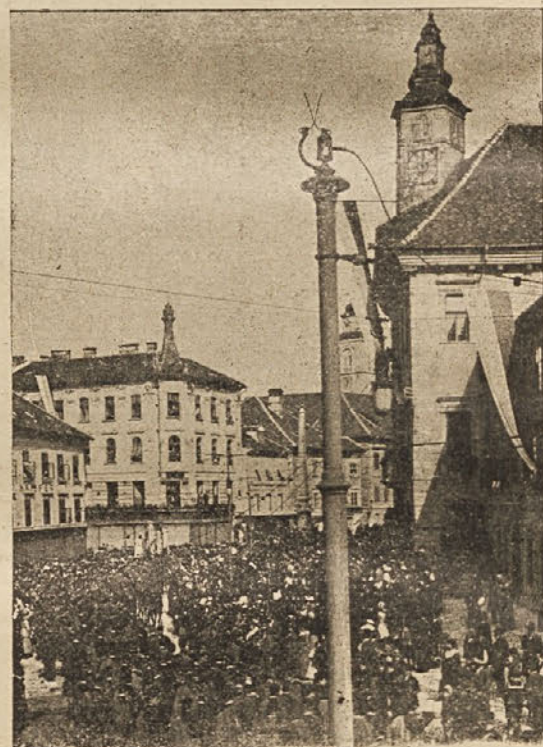
Mi Slovenci praznujemo to stoletnico brez svečanih občutkov; radovali bi se je, ako bi nam bi'la Avstrija po Napoleonovem porazu izpopolnila dobrote in svoboščine, ki so jih bili dali našemu nesrečnemu narodu Francozi v kratkih par letih svoje vlade na Slovenskem. Dejstvo pa je, in noben avstrijski zgodovinar ne more utajiti, da nam je vzela še to, kar smo takrat dobili. In tega je bilo mnogo, mnogo — več, nego smo iztrgali skoposti avstrijske vlade v obupni borbi za svoj narodni obstanek od padca Napoleonovega pa do današnjega dne.

Steckenpferd-lilijinomlečno miš

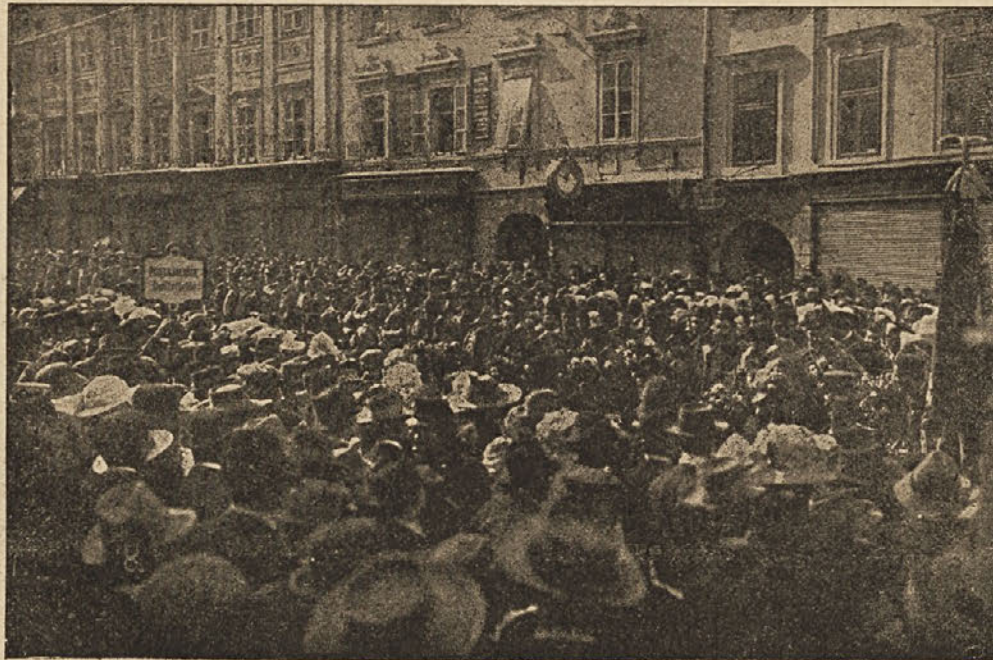
prej ko slej neupno za racionalno oskrbo polti in lepote. Priznanostna pisma. Po 80 h povsod.

Naše slike.

Velika nesreča na morju. Ni še pozabljen grozna nesreča, ki je zadela lani potnike „Titanica“, največje ladije sveta, ko že poročajo listi o novi slični katastrofi. Zadnji četrtek je odplul veliki izseljeniški parnik „Vulturno“ iz Liverpoola v New York. Preplul je srečno 3000 km in nahajal se je ravno sredi visokega morja, kar javijo straže mahoma, da je izbruhnil na ladiji ogenj. Nemudoma alarmirano moštvo je začelo brez odloga z rešilnimi deli. Potniki so dobili plavalne pasove, moštvo pa je gasilo besne plamene z naporom vseh svojih sil. Toda brez uspeha je bil trud mornarjev; ogenj se je širil vedno bolj, razvema je svoj gnev ob hudem vetru, ki se je izpremenil kmalu v silen vihar. Potniki so trpeli strašno. Stisnjeni na zadnjem koncu ladije so gledali strahoma, kako se jim bliža uničujoči žar in kako divja krog in krog njih na širnem morju vihar ter jim jemlje celo upanje v rešitev na čolnih. Telegrafist je pošiljal iz svoje tesne kajute neprestano brezžične klice na pomoč; sreča je hotela, da se je nahajala ladija tistikrat na progi, po kateri vozi mnogo parnikov.

Petdesetletnica Ljubljanskega Sokola: Sokolstvo in množica na Glavnem trgu.

Petdesetletnica Ljubljanskega Sokola: Poklonitev pred magistratom.

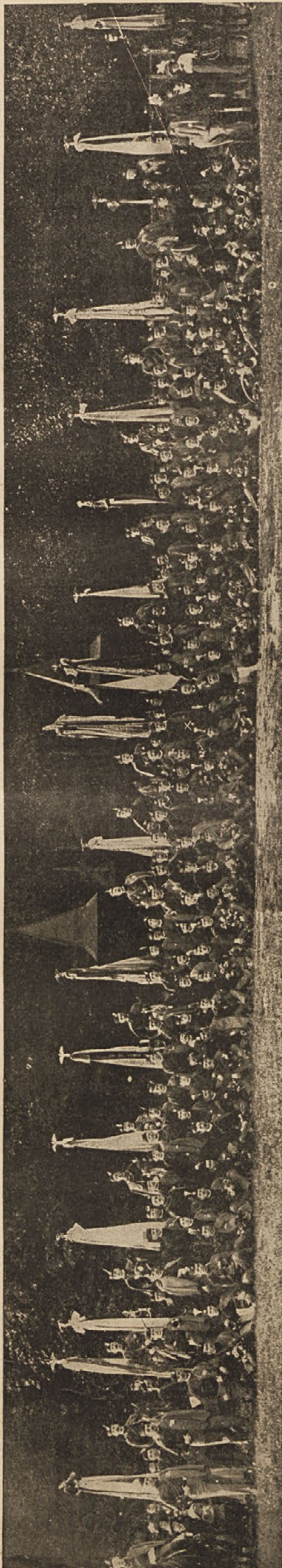
Kmalu so zapazili potniki „Vulturna“ na obzorju temno točko, ki se je bližala vedno bolj; bil je velik parnik, ki je hitel s polno paro na pomoč. Hvaležno so se obrnile oči siromakov proti nebu, nov pogum jim je napolnil srce — rešitelj je bil blizu! Toda prezgodaj so se radovali. Vihar je vzbesnel z novo silo, tako divje, da se nobena ladija ne bi bila mogla približati „Vulturnu“. Vedno novi parniki so se odzivali klicu telegrafista; deset jih je dospelo na pozorišče v kratkih par urah, toda morali so se ustaviti po kakih 100 metrov daleč od gorečega tovariša in gledati, kako ga požira ogenj. Napočila je noč in pokazala vsem veličastno in grozno sliko: sredi ljutega viharja se ziblje ladija v plamenih, razsvetljujočih obupane obraze potnikov, ki jih ni mogoče oteti gotove smrti. Dva elementa, voda in ogenj sta bila združila svoje divjanje proti revežem, ki so se peljali v tujino za kruhom in zaslužkom! Toda bližina ladij je dala potnikom poguma; njih zahtevanje je primoralo „Vulturnovega“ kapitana, da je spustil v morje rešilne čolne. Voda vihar je prevrnil takoj prvega, ki je dosegel valovje: 30 ljudi lje

požrla globina — otel se je samo eden izmed njih. Na tujih ladijah so slišali ječanje ponesrečenih, a nihče jim ni mogel pomagati; z reflektorji so iskali plavajočih ljudi, da jim vržejo rešilne pasove in vrvi, a bilo je že prepozno. Obupani izseljenci so napravili še en poizkus, ki ga je doletela enaka usoda: niti eden ni ušel smrti. Med tem pa se je širil ogenj čim dalje bolj; upehani mornarji mu niso bili več kos. Plameni so se bližali kotlom — vsak hip je pretela eksplozija. Strašne so bile te minute na „Vturnu“; končno pa je vendar odnehala sila viharja; flotila čolnov z drugih ladij se je okoli polnoči lahko približala in sprejela potnike, kar jih je bilo še živih; kot zadnji je zapustil ladijo kapitan, ki je vršil svojo težko dolžnost z velikim mirom in junaštvom. Od 647 ljudi se jih je bilo otelo 485, 76 potnikov in 86 pa je našlo grob v brezdnju oceana. Gotovo pa se ne bi bil otel niti eden izmed vseh, da ni priklical brezžični brzojav oddaljenih ladij, ki so sprele „Vturnove“ pasažirje. Moderna tehnika je torej zopet otela življenje skoro 500 ljudem.

Francoska naprava v c. kr. državnem gozdu. Mnogo pametnih in koristnih naprav so ustvarili Francozi v naših deželah, in večina njih služi še danes našemu ljudstvu, pa tudi — c. kr. erarju. Te vrste uredba so zatvornice ali „klavže“, kakor jih imenuje ljudstvo, zgrajene za časa Francozov v Ulčjaškem gozdu pri Srednji Kanomlji. Za zidom, ki ga vidi čitatelj na sliki, se zbira voda. Ko naraste ob velikem dežju do vrha, odpro zatvoro; voda plane v svobodo in odnese nakopičeni les po Kanomelji do Spodnje Idrije za grablje.

Pogreb junaka. V četrtek dne 16. oktobra se je vršil pogreb g. M. Zittererja vit. pl. Casa Cavalcina, majorja v pok. Pokojnik se je udeležil leta 1849 vojne v Romagni in bojov ob Cremoni, leta 1859 bitke pri Solferinu in leta 1866 kot nadporočnik 66. pešpolka bitke pri Kustozzi. V tej bitki se je posebno odlikoval. Ko sta 17. in 18. divizija pešpolka št. 66 pod vodstvom stotnika Haaga napadli dobro utrjeno in branjeno posestvo Casa Cavalcina v dolini Molimenti, se je zgrudil stotnik Haag pri naskoku na vrata, zadet v čelo, mrtev na tla. Nadporočnik Zitterer je brez odloga stopil na njegovo mesto in vdrl na dvorišče. Akoravno je bil pri tem na levi roki težko ranjen, je peljal svojce, kakih 50 po številu — ostali so morali odbijati sovražne napade — naravnost preko dvorišča proti glavnemu poslopju, je vdrl v prvo nadstropje, od koder je sovražnik z vso ljutostjo streljal na Avstrijce. Imel je sovražnika pod seboj v pritličju in nad seboj v podstrešju, ranjen je bil od sovražne kroglice na levem očesu in levi strani prs, toda gonil je nasprotnika v hudem celournem boju iz sobe v sobo, v podstrešje poslopja. Ko so končno proti 2. uri popoldne dospela avstrijska ojačenja, je v podstrešju stisnjeni sovražnik videl, da je vsak odpor zaman, in se udal nadporočniku Zittererju. Nasprotnikov je bilo 50 mož in štirje častniki. Za ta junaški čin je cesar odlikoval nadporočnika Zittererja z redom železne krone III. vrste in s plemstvom. Pozneje se je Zitterer udeležil tudi vstaje v Dalmaciji leta 1869. Po končani službeni dobi se je nastanil v Ljubljani, v svojem rojstnem mestu, kjer je bil tudi od someščanov izvoljen v občinski svet.

„Svetnica“ Johanca in konec njene slave. Širom domovine — in žal, še malo dalje! — je zaslovela turobna komedija babjeeverstva, ki se je odigravala dolge mesece v Vodica na Gorenjskem. Prekan-

Petdesetletnica Ljubljanskega Sokola: Sokolska društva in deputacije z zastavami. (X Dr. V. Murnik, starosta Ljubljanskega Sokola.)

jena sleparica Johanca, iz prošlosti katere je znano, da je bila svoje dni pri nekem cirkusu in da je uganjala pozneje že na Reki slične „čudodelne“ poizkuse, si je bila znala pridobiti gostoljubje vodiškega farovža, kjer je začela slepiti ljudstvo s svojo „zamaknjenostjo“, „prikaznimi“ in potenjem krvi. Uspeh je bil nepričakovano sijajen; od blizu in daleč je vrel narod k „svetnici“, znašal ji denar in druge darove ter pomakal prste in rutice v „svetniško“ kri, ki je curljala na čelu in drugod iz Johaničnega telesa. Najbolj smešno je, da ji ni šel na limanice samo preprosti kmetič, marveč tudi marsikdo, ki bi bil moral že od daleč konstatirati sleparstvo; najprosvetljenejši so razlagali Johanične „čudeže“ s histeričnimi pojavi. Niti našim svobodomislecem, ki so se zgražali prav posebno, ni prišlo na um, iti na lice mesta in ogledati si „čudež“ natančneje. In tako bi bila uživala dežela Kranjska še dolgo časa slavo vodiškega misterija, da ni potuhnila naravna pamet preprostega ljubljanskega izvoščka, česar niso našli vsi študirani in poklicani ljudje. Ko je stal namreč nekega dne pred „Slonom“, se mu približa ženska, v kateri je spoznal brez težave „sveto Johanco“ ter ga poprosi, naj jo popelje v mestno klavnico. In kaj je kupila „čudodelka“ v klavnici? Steklenico telečje krvi... Ta zgodba je bila ključ do skrivnosti; razvedela se je in prišla do ušes salezijanskega župnika na Rakovniku. Gospod se je odpeljal v Vodice še tisti dan, stopil k „svetnici“, segel pod njeno zglavje in zagrabil — gumijevo žogo, polno telečje krvi, iz katere je šla cevka pod lasmi do Johaničnega čela. Privlekel je ta „čudež“ na beli dan, in ljudje pravijo, da se takrat Johanci ni dobro godilo... Njemu in g. Azmanu se je torej zahvaliti, da je ostudna in babjeverska komedija v Vodica — najogabnejših podrobnosti nismo niti zapisali — končana, in da si bo naše ljudstvo v bodoče morda nekoliko premislilo, preden pojde spet na limanice kaki „svetnici“.

Tedenska kronika.

Dne 12. t. m. je bil razpuščen kranjski deželni zbor; odredene so nove volitve, dasi bi bila potekla redna doba še le marca 1914. — Dne 15. t. m. so se začele na Dunaju informativne predkonference o češko-nemški nagodbi. — Mandat umorjenega socialističnega poslanca Schuhmeierja v dunajskem okraju Leopoldstadt je dobil pri ožjih volitvah dne 14. t. m. krščanski socialist dr. Mattaja.

* * *

Avstrija je zapretila Srbiji z energičnimi koraki in ji stavila osemndneven rok, da izprazni albansko ozemlje, ki so ga zasedle njene čete v zavarovanje srbskih pokrajin pred albanskimi napadi. Dne 20. t. m. je obvestila srbska vlada avstrijskega poslanika v Belgradu, da je izdan srbskim četam tozadeven ukaz. Namesto skupnega udarca Avstrije, Albanije in Bolgarske na Srbiijo, ki je stal morebiti v veracunih grofa Berchtolda, pade zdaj na lesile odgovornost za početje Arnavtov, in konec koncev, pravi „Echo de Paris“, bo najbrže ta, da bodo morale velesile vzdrževati v Albaniji cel mednarodni okupacijski zbor. Angleški listi pa naglašajo, da nobena od velesil, ki so se udeležile londonske konference, ni pooblastila Avstrije k temu koraku, in groze — ako bo nastopala še dalje tako samolastno — da se odpovedo druge države svojim londonskim zaključkom ter prepuste Albanijo njeni usodi. Avstrijski korak je napravil sploh

povsod zelo mučen vtis. — Grško-turški sporazum je dosežen doslej samo še v postranskih vprašanjih, v glavnih pa so razlike mnenj prej ko slej velike. Možnost vojne še vedno ni izključena.

* * *

Vodiška „svetnica“ Johanka in konec njene slave: „Johanka v „svetem“ zamaknjenju.

Francoski vojni minister je odstopil, ker ni zadovoljen z rezultatom letošnjih velikih manevrov; njegov naslednik bo menda Delcassé, znani sovražnik Nemčije in prijatelj Rusije. — Škandali sufražetk na Angleškem so se obnovili. Na Irskem se vedno energičneje pripravlja oboroženi odpor Ulstercev proti irski avtonomiji. — V Cartageni so demonstrirale Španjolska, Francija in Anglija svoje prijateljstvo, kar smatrajo za znamenje, da pristopa tudi Španjolska k trojnemu sporazumu. — V ruski dumi je vlada odklonila zakonsko predlogo proti pijanstvu. — V Mehiki je začel predsednik Hnetta pravcato strahovlado in zapira narodne zastopnike. — Na Kitajskem je bil izvoljen Juanšikaj za predsednika republike in svečano ustoličen; boje pa se atentatov proti njem.

* * *

Znani hrvatski roddoljub dr. Ivan Banjevič je umrl ter zapustil 200.000 K v narodne namene. — V rudniku „Universal“ pri Cardiffu se je pripetila se je pripetila strašna eksplozija, ki je zahudo 500 človeških žrtev. — Obsodba Stepana Dojčiča, ki je streljan na kraljevskega komisarja barona Skerlecza, je bila potrjena. — V Johannistalu pri Berlinu je eksplodiral mornariški zrakoplov Zeppelinovega sestava med poizkusno vržnjo, ter padel iz višine 300 metrov na zemljo. Vseh 80 mož, ki so bili v gondolah, je mrtvih, med njimi najboljši nemški izvedenci za vojaško zrakoplovbo. — Ljubljanski Nemci so izzivali Slovence pri vo-

jaškem mirozovu v proslavo bitke pri Leipzigu toliko časa, da so izkupili nekaj solidnih batin.

NOVICE.

Pesnik kot upravitelj lista. Znani belgrajski pesnik Proka Zovkić se je bil izselil v Ameriko in našel službo kot upravitelj newyorškega „Srbobrana“. Našel je v upravi lista tako vzoren red, da najmanj polovica predplatnikov ni dobivala lista redno; hrbet pismonoše se je krivil vsak dan pod težo reklamacij. Nekega dne dobi pismo sledeče vsebine: Že tri leta plačujem redno naročnino, a list dobim k večjemu vsake kvatre. Ako hočem čitati, kaj ste načekali v vašem „Srbobranu“, moram iti dve milji daleč do sosedu, ki vam mora biti simpatičnejši od mene, ker mu redno pošiljate list. Ako vas je volja, pošljite mi ga na naslov: Milan Pašić, 2756 Carsonova ulica, Pittsburg. Novi administrator vpiše pisca med nove naročnike, ne da bi bil dobro prečital list. Nekaj tednov nato dobi drugo pismo: „Zdaj mi pošiljate kar dva lista hkrati; zahvaljujem vas na redu, ki je zavladal pri vas tako nenadoma. Zdaj vsaj vem, zakaj plačujem. Milan Pašić, naslov.“ Pesnik-upravitelj v svoji razmišljenosti zopet ne prečita lista in vpiše Pašića zopet med nove naročnike. Dva tedna pozneje mu piše Pašić: „Zdaj dobivam list tako redno, da bolje ni mogoče: kar tri izvide hkrati! Ali vse dobro ima svoje meje, in če je vaša volja, sem zadovoljen tudi z enim izvidom. Lepo vas pozdravlja Pašić, naslov.“ Proka Zovkić napravi seveda zopet kakor prejšnje krati; kmalu dospe od nesrečnega Pašića obupno pismo: „Ljudje božji Vsake stvari mora biti enkrat konec: zdaj mi pošiljate kar po štiri izvide! Kamor se ozrem, povsod je hiša polna „Srbobrana“. Po dnevi naletim nanj, kamor se obrnem, ponoči me straši v snu, in zjutraj se zbudim redno ves moker od znoja. Ako vam je mogoče, pošiljajte mi list v enem izvidu, ako ne — mi rajši prizanosite s svojim „Srbobranom“. Milan Pašić,

Vodiška „svetnica“ Johanka in konec njene slave: Ljubljanski izvošček g. Ažman, ki je našel ključ do Johankine skrivnosti.

naslov“. Lahko si mislimo, kaj je ukrenil razmišljeni upravitelj na to milo prošnjo: vpisal je Milana Pašića med nove naročnike. In to se je ponavljalo, dokler ni dobival nesrečnež po deset izvodov na dan; takrat pa

je prejela uprava „Srbobrana“ pismo: Slavna gospoda! Hvala vam za vašo postrežljivost, toda jaz je imam dovolj. Včera sem prodal tisto malo, kar sem imel, drevi se odpeljem z ženo in detetom v druge vam neznane kraje, in hudič naj me vzame, ako izveste še kdaj moj naslov.“ Človek bi mislil, da je pesniški upravitelj zapisal Pašića še enajstič med nove naročnike; in res bi se bilo najbrže zgodilo tako, da ni bilo pismo brez naslova...

Vodiška „svetnica“ Johanka in konec njene slave: Johanka (na desni) z vodiško farovško kuharico.

Kmetijstvo v znamenju elektrike. Tudi kmetijstvu se bliža električni vek. Električni molzni stroj, o katerem je bilo nekaj toliko po humorističnih listih, je zdaj v resnici praktično poraben. Na Holsteinskem imajo molzno napravo za 180 krav hkrati; goni jo bencinov motor na 6 konjskih sil, a postrežba zahteva samo 5 mož. Na poizkusnem polju v Safayettu so preizkusili nedavno temu električno oralo, ki preorje 1 hektar sveta v 10¹/₂ minute; streže mu četvero ljudi. Najnovejši bo pač električno obžarevanje sveta, ki silno pomnožuje rodovitnost. Poizkusi te vrste so se obnesli izborna na veleposestvu Petovicah na Českem: pšenica je obrodila za 50%, sladkorna repa za 30% in oves za 100% bolje nego običajno.

Kuharski tečaj v hotelu Lloyd v Ljubljani. Med današnjimi slikami prinašamo tudi sliko g. Karla Tauzesa, sedanjega lastnika hotela Lloyd v Ljubljani, njegove soproge in gospodičen, ki se učijo tam kuhati.

Gospod Karol Tauzes in soproga sta v kratkem pokazala svoje izborne zmožnosti, pridobila si naklonjenost gostov ter dokazala, da razumeta voditi izvrstno kuhinjo. V hotelu Lloyd se je izučilo že mnogo gospodičen iz boljših hiš in nekatere se še učijo.

Omenjamo, da je g. Tauzes prepotoval malodane celo Evropo. Bil je na Francoskem, Angleškem, Irskem, Nemčiji itd. kjer je bil v prvovrstnih hotelih. Razume 5 jezikov, namreč slovenski, nemški, francoski, laški in angleški. Njegovo zmožnost in solidnost so omenjali mnogi veliki časopisi in torej prinaša tudi „Tednik“ sliko tega podjetnega domačina.

Trgovci, peki!

Drože (kvas) iz odlikovane slovenske tovarne drož IV. SUBAN, Trst, ulica Georgio Vasari 10, so dosegle dosedaj vsepovsod najboljši sloves. Naročajte pri — — — narodni tvrdki, ki vam postreže po konkurenčnih cenah. — — —

MARKO STOJAN:

Za svobodo in ljubezen.

Roman z Balkana.

Vse pravice pridržane.

35. nadaljevanje.

„V kratkih besedah je zgodba takšna: baš jaz sem bil z Vukom pri Sandanskem. Čakal naju je v neki vasi blizu Štipa. Izprevidela sva takoj, da kani goljufijo in prevaro; ko pa sva hotela oditi, so naju napadli njegovi ljudje in naju povezali od nog do glave. Sandanski se nama je režal, pljuval nama v obraz, osuval naju z no-

Odstop ministra: Avstrijski finančni minister vitez Zaleski, ki je odstopil zaradi težke bolezni (t. j. poljsko-rusinskega spora).

gami in naju zamenjal še tisto noč za enega svojih ljudi, ki so ga imeli Turki ujetega. Najbrže je dobil po vrhu nekaj rumenjakov: saj veš, kaj vse so ponujali Turki za Vukovo glavo. Dva tedna so naju imeli zaprta v Štipu; nato pa je prišlo povelje, in poslali so naju v Solun, a vsakogar posebej, kar je bilo veliko zlo. Meni se je namreč posrečilo pobegniti na transportu, in če bi bila z Vukom skupaj... Toda nanj so pazili gotovo mnogo bolje... Kaj sem hotel storiti! Hitel sem naravnost dol, in če je božja volja in vojvoda Vuk še živ, ga otmemo nocoj ali jutri...“

V glavi divjega Marka se je zasvetila bliskovita misel.

„Otmete ga? Iz Beas.kule? To skoraj ni mogoče...“

„Pač. Podkupil sem vojaka, ki nam je izdal njegovo celico...“ je dejal Proka mrčno.

„Ti si ga podkupil?“ je zategnil Marko neverno. „Koliko si mu dal?“

„Dal mu nisem ničesar. Obljubil sem mu...“

„Ali — potem nam izda lahko tudi celico naših ljudi,“ je nadaljeval Marko, ki se mu je porajala misel čim dalje do ločneje, tako da je v napetosti svojih možganov skoraj preslišal prijateljev odgovor.

„Ne more je izdati; on molči zdaj kakor grob.“

„Kako to? Če je izdal eno, izda še drugo; ako noče, mu zagrozimo, da izdamo mi njega.“

„Umej me dobro. Mož je zahteval dvesto funtov v zlatu; sam veš, da toliko nismo imeli kje dobiti. Čas je neprecenljiv, in preden bi bil denar pripravljen, se lahko zgodi v Turčiji že marsikaj. Kaj smo torej hoteli? Spravili smo skupaj dvajset funtov, češ, ostalo dobiš, ko nam poveš svojo skrivnost: ti blago, mi denar. Za svoj sestanek z njim sem izbral samotni kraj...“

„Aha! Zdaj te razumem.“

„No vidiš. Mislil sem si: več je vredno življenje vojvode Vuka nego pasja duša takšnega le Turčina. Povedal mi je vse potrebno, ko pa je iztegnil roko, sem izvlekel iz žepa nož namesto denarja. Bog, ki ve, kakšen je naš križ s temi zvermi, mi odpusti moj greh na sodnji dan...“

„Hm, hm! Za celico torej veš, ne veš pa, kako priti do njenih vrat...“

„Tega ne pravim; saj ti bo znano, da ima vsako mesto nekaj kanalov. Lep duh ne vlada po njih, a zgodi se, da pomorejo tudi dobremu človeku do njegovega cilja. In nam se je posrečilo izvohati, da vodi velik kanal tik mimo Beas-kule ter da se oddaljuje od njega velik, nerabljen rov, ki se obrača prav pod temelje stolpa. Našli smo ga zabitega s kamenjem, ki pa smo ga odstranili izlaha; vsa reč mora biti še iz starih grških časov.“

„In?...“

„Tudi tisti rov ne vodi naravnost pod Vukovo celico, marveč za kakih deset metrov mimo; preračunali pa smo, da lahko izkopljemo novo luknjo, ki nas mora privedi natanko k ubogemu tovarišu... ako ga prej ne umore.“

„Ali se bojiš tega?...“

Pogreb vpokojenega majorja M. Zittererja viteza de Casa Calvachina, ki se je udeležil vojne I. 1849, 1859 in 1866, v Ljubljani dne 16. t. m.

„Kako se ne bi? Vojno sodišče mu je gotovo, in da ga ne bodo sodili po milosti, je tudi jasno. Ako je zdaj še živ in dočaka jutrišnje noči, ga otmemo.“

„Pa meniš, da pojde brez šuma in ropota?“

„Pripravljeni smo na vse,“ se je oglašil Risto. Stopi malo v stran, Pero, da vidi.“

Pokazal je Marku v škrinjo, po kateri je prekladal malo poprej.

Divji Marko se je sklonil in zagledal pravcat majhen arzenal: karabinke, samokresa, nože, okvirčke s patronami in več ročnih bomb, ki so zrle s pretečim kovinskim lesketanjem iz temnega kota.

„Ali si z nami, Marko?“ je prašal Proka, pomolčevši par trenutkov.

Marko mu je pogledal v obraz.

„Ali ste vi z mano?...“ je dejal namesto naravnostnega odgovora.

Žila na Prokinem čelu se je napela.

„Menil sem,“ je dejal trdo, „da ne boš pomišljal niti trenutka...“

„Saj tudi ne pomišljam, brate dragi. Toda ravno, ker ne pomišljam, je stvar mnogo težja in opasnejša: kakor jaz ne pomišljam, pomagati pri rešitvi vojvode Vuka, tako upam tudi, da vi ne boste pomišljali, pomagati meni, da osvobodim petorico tovarišev in s tem ne le dvoje nesrečnih ženskih, ki ju čaka strašna usoda, marveč Bog ve koliko ljudi, katerih veselje in žalost zavisita od rešitve ali pogube teh dveh jetnic — od svobode ali nesvobode mojih tovarišev.“

„Ne pomišljamo niti hipa,“ je odgovorila trojica enoglasno.

„Hvala vam, bratje! Ali pa veste tudi, kaj pomeni to? Kakor sklepam iz vaših besed, se lahko prekopljete — ako vam bo sreča mila — do Vukove celice brez hrupa in boja ter ga otmete, ne da bi vas kdo opazil... ne da bi se bilo treba spopasti s turškimi vojaki. Toda celica, v kateri so zaprti moji tovariši, nam je neznana... Veste li, bratje, kaj pomeni naša obljava? To, da udrete z mano vred v hodnike Beas-kule in začnete boj z najmanj dvajsetkratno premočjo sovražnikov; da osvobodite vse jetnike, ker ne vemo,

Stara resnica

Ieži v pregovoru: Nesreča redkokdaj sama pride. To pa pride vsled tega, ker so ljudje po prvi nesreči tako brezglavi, da v tej zmedenosti sami povzročijo nadaljne nesreče. Posebno rada se nesreča oglašja, če je človek bolan. Bolezen stane denar, dohodki se krčijo in gospodarstvo trpi po tem. Bolečine pa često tako izločijo jasno razumevanje, da ni niti več moči najti prave poti, kako bi se bolečine olajšalo.

Potem je dobrodošel dober svet od strani drugih

in tak dober svet naj bode podan našim bralcem v naslednjem.

Pri bolečinah, nevralgiji, pri protinskih in revmatičnih bolečinah, pri glavo- in zobobolu, bolečinah v ušesih itd. se izvrstno obnese, kot se je že mnogo krat dalo dokazati, Feller-jev fluid iz rastlinskih esenc z znamko „Elza“, ker lajša, hladi in zmanjša bolečine.

Zbok svojih oživljajočih lastnosti je nepogrešljiv tudi pri negi zob in ust. Istotako služi izbornu pri slabosti oči, o čemur se izraža gospod Hustati Andrej, Kassaufalu z. p. Kassa, naslednje: „Nemogoče mi je izraziti, kako hvaležen sem Vam za to, da mi je Vaš „Elzafluid“ ozdravil oči. Vsi ljudje, ki so spoznali

mojo hudo in dolgotrajno bolezen v očeh, me izprašujejo, s čim sem si ozdravil to bolezen in z veseljem poročam vsakomur, da sem ozdravel samo s pomočjo Vašega „Elzafluida“.

Tudi kdor je popolnoma zdrav, naj bi imel v hiši Feller-jev fluid z znamko „Elzafluid“, da je tako pripravljen za vsak slučaj. Vsaj stane 12 steklenic poštine prosto samo K 5 — in se jih lahko istotako, kakor zdravniško priporočene odvajajoče rabarbarakroglice z znamko „Elza-kroglice“ in od kojih stane 6 škatlic 4 krone, naroči pri dvornem lekarnarju E. V. Feller-ju, Stubica, Elza trg št. 280 (Hrvatsko).

— — — ak

kje med njimi naj iščemo naših, da umrete z mano — najbrže — ali pa se rešimo svobodni z osvobojenimi, ako je volja božja, da se zgodi čudež v današnjem času.“

Trojici so se zaiskrile oči.

„Umremo!“ je vzkliknil Proka s trdnim glasom in stisnil Markovo roko.

In tovariša sta položila svoji desnici na desnici Proke in Marka ter ponovila:

„Umremo!...“

„Dobro, bratje! Prvič ne bo in tudi zadnjič morebiti ne — daj Bog in sreča junaška! — da nam ždi za vratom bela smrt; saj smo slišali že več krogel žvižgati nego ptičev peti in videli več krvi nego rujnega vina... Toda povejte mi zdaj: ali je neizogibno, da otmemo vojvodo Vuka že jutrišnjo noč? Ali veste dobro, da je nemogoče, prikopati že nocoj do njegove celice?“

tovimo svojim tovarišem za slučaj, da pustimo mi svoje glave v Beas-kuli. Toda če jih bodo reševali oni namesto nas, je naše skupno podjetje izjalovljeno, in pomoč njihov prijateljev pride žrtvama Alija Kemala prepozno.“

„Saj poizkusimo vse,“ je dejal Proka, „bodi brez skrbi. A pametno je, da storiš še kaj drugega. Pot, ki smo jo dogovorili, je nevarna; ali se nam posreči, ali pa poginemo vsi. Prevečkrat smo gledali smrti v obraz, da bi se ogibali te misli.“

Marko je med tem podpiral glavo, kakor da ugiiblje.

„Ali imaš koga, ki bi nesel moje pismo na Florido?“ je prašal minuto nato. „Obvestil bi naše o resnici; jutri zarana poizkusim svojo srečo pri konzulatih — dotlej in potem pa sem vaš, ako me hočete. Pogoj je samo eden.“

in častnemu delu in da uboga le iz spoštovanja pred Proko, ki je bil starejši in izkušenejši junak od njega.

„Tudi ako pišeš tovarišem na ladiji,“ je povzel Proka, ponese Risto tvoje pismo. Kar misliš, napravi brž: bliža se čas, ko moram zameniti tovariša, ki kopljeva v rovu. Ker si obljubil, da hočeš biti z nami, te vzameva Pero in jaz s seboj.“

Marko je slišal te besede z velikim veseljem, zakaj važno se mu je zdelo. ogledati torišče jutrišnjega dela, hkrati pa je tudi upal, da mu vdahne bistra pamet na podlagi tega ogleda nemara kako misel, kako pospešiti podjetje in mu zagotoviti srečen konec.

Sedel je, poprosil Proko za list papirja, ki se je našel šele po daljšem iskanju v tem bivališču preoblečenih četnikov, in za svinčnik, s katerim je načelkal v okornih, neveščih črkah sledeče vrstice:

„Draga brata Ivan in Miloš! Ne prestrašita se, ker vama naznanjam, da so naši prijatelji ujeti od Turkov in zaprti v Beas-kuli — drugače pa živi in nepoškodovani, kolikor sem posnel iz razgovora dveh zaptij, ki sem ju poslušal na bregu: bila sta ista dva, ki sta se potikala v čolnu okrog ladije. V omogočenje našega skupnega podjetja je ukrenjeno vse potrebno. Za usodo Dušana in ostalih pa se ne vznemirjajta in vedita, da že delam za njiju rešitev. Ako more naš ameriški kapetan, naj stori med tem za njih korake pri konzulatih; povedati pa vama moram, da je treba skrajne previdnosti, ker preži policija na vsakogar, kdor se približa z ladije bregu. In ker ne vem, ako se mu posreči ukiniti zalezovalce, pojdem tudi jaz jutri na vse zgodaj k ruskemu konzulu ter ga naprosim, da stori, kar se mu vidi mogoče in umestno.“

(Dalje prihodnjič.)

Kuharski tečaj v Ljubljani: Gospod in gospa Tausers, lastnika hotela „Lloyd“ in udeleženké tečaja.

„To ni mogoče. Ako bi bila mehka prst ali navaden pesek — da; naleteli pa smo na debel starodaven zid, ki je trji od skale. Mislim, da so to temelji utrdbe.“

„Če bi mogli opraviti z dinamitom! A kaj nam pomaga, otefi Vuka turške krogle, ako ga ubijemo sami s takšno rešitvijo!...“

„To je izključeno; vse, kar nam preostaja, je delo in potrpljenje. Ti, Marko nam prideš tudi pomagat, ali ne?...“

„Ej bogme, kako ne bi — kolikor mi dopušča skrb za moje. Toda tudi njih ne smem pozabiti. Na ladiji sem pustil tri zavezničke: kaj poreko, ako se ne vrne nihče izmed nas, ki smo odšli!... A tudi — kako naj jim sporočim to žalostno novico? O Bože, Bože!“

„Praviš, da je Amerikanec bogat?“

„In še kako!“

„On bi morda lahko opravil z denarjem to, za kar si utegnemo mi razbiti glave...“

„Prav mogoče je. Ali kdo ve, kako dolgo se zavleče! Vsak dan je za nas dragocen; par ur zamude, in vse je lahko izgubljeno.“

„Kaj pa, ako bi se obrnili do svojih konzulov? Trije med jetniki so podaniki mogočnih tujih držav; protest njihovih zastopnikov odpre vrata Beas-kule še gotoveje nego naš obupni poizkus.“

„Ako je tako, da moramo počakati jutrišnje noči, se razume po sebi, da obvestimo konzule. A z njimi je isto kakor z denarjem. Dolgotrajnosti se ni mogoče ogniti. Konzuli so nam pomoč, ki jo zago-

„Pogoj?“ se je začudil Proka. „Marko — od kdaj staviš pogoje, kadar je treba tvegati življenje za tovariša in pobratima?“

„Poslušaj me, Proka, in nič se ne čudi. Povej mi pred vsem, kaj nam svetuješ — čisto ne glede na te opasnosti in zapreke — da prestrežemo pravočasno Alija Kemala in mu odvzamemo njegovi žrtvi? Rekel sem ti, da ne vemo niti, kje se misli izkcati.“

„Da se ne bo izkrcaval v Solunu, ker si mora misliti, da ga izsledite, je vendar jasno. Najboljše bi bilo opozoriti naše ljudi, da pazijo nanj in sporoče, kakor hitro ga vidijo kje. Saj veš, da imamo zavezničke po vseh krajih; v dvakrat štiriindvajsetih urah je razpeta mreža, skozi katero nam ne uide neopažen.“

„A v ta namen moramo poslati iz Soluna nekega, ki ponese sporočilo tistim, ki ga oddado dalje. Ali si misliš zdaj, kakšen je moj pogoj?“ ...

Proka je položil prst na čelo.

„Vem!“ je vzkliknil zdajci: „Da se nam pridružiš ti, naj izpustimo nekoga drugega... Malo nas je, Marko, ali ti nam zaležeš za dva. Samo — kdo naj gre?“ ...

Pomislil je.

„Risto,“ je izpregovoril čez nekaj časa. „Ti pojdeš; dovolj si prestal v jetništvu in na begu... in treba je tudi, da ostaneš živ, ako plačamo mi svoje podjetje z glavo, ter pričaš o izdajstvu Sandanskega...“

Risto je pokimal molče: poznalo se mu je, da se ne odreče rad nevarnemu

Listnica uredništva in upravnitva.

Upravo našega lista imamo urejeno dobro in skrbno, po najboljših vzorih, vendar pa je mogoče, da se tu ali tam pripeti kaka pomota, kar pri 8000 naslovih ni nikako čudo, posebno, ker je mnogo naročnikov, ki imajo ista krstna in rodbinska imena.

Da se izognemo mi in naročniki sitnosti in pomotam, prosimo ponovno da upoštevajo naši p. n. naročniki sledeča navodila:

1.) Pri obnovitvi naročnine naj se rabi vedno položnica, katero priložimo pravočasno vsakemu naročniku neposredno pred potekom naročnine. Položnice so namreč v našo lažjo orientacijo zaznamovane. Na položnico ali nakaznico naj se vedno **prilepi naslov**, ki se ga izreže iz ovitka, pod katerim dobiva naročnik list ali pa k imenu napiše vsaj številko naslova. To ne stane nič, nam pa je zelo zelo olahkočeno, ker s tem vidimo, ali je naslov tiskan ali pisan in katero številko ima. (Nekateri naročniki še nimajo naslovnih števil in nam je zato tak prilepljen naslov še bolj dobrodošel). **Mnogi naročniki zapišejo samo svoje ime, ne da bi navedli pošto.** Pri tem pa še oddajo denar pri kaki sosednji pošti. S tem se zelo otežkoči poslovanje v upravi. S prilepljenjem naslova na položnico ali nakaznico pa je izključena vsaka pomota.

2.) Kdor pošlje denar za novega naročnika, naj na položnico ali nakaznico napiše popoln naslov dotičnika in dan od katerega dneva naj dobiva list, zraven pa navedi v oklepaju (nov).

3.) Ako dobi kdo po dva izvoda, a je naročil samo enega, naj nam vpošlje oba ovoja, pod katerim je dobil list in pomota se takoj popravi. Pošlje se lahko v nezaprtem ovitku kot tiskovina za 3 vin.

4.) Tu in tam se pa zgodi, da ta ali oni naročnik ne dobi katere številke. Mi odpošljemo redno vsakemu, kdor ima plačano naročnino, in nismo tega nerednega prejemanja lista prav nič krivi. Vzrok je na pošti in naj dotičnik najprej reklamira pri domači pošti. Ako je prišel list na druge naročnike, moral je priti tudi za dotičnega. — Reklamacije se morajo oddati odprte na pošto, ter so poštnine proste.

5.) Kdor spremeni svoj naslov, naj vedno poleg novega navede tudi prejšnji naslov, oziroma naj iz ovitka izreže naslov sam popravi in nam ga vpošlje. —

Oglasi v „Slovenskem Ilustrovanem Tedniku“ imajo najboljši uspeh!

Podraženje vseh življenskih potrebščin je vzrok, da izkuša tehnika porabiti odpadke, ki so jih pred malo leti metali stran kot robo brez vsake vrednosti. Tako so delali v mestu Bruss v Avstriji iz kanalizacijskih odtokov svetilni plin, s tem, da so pridobili iz vsakega kilograma usedka 8-37 kubičnih centimetrov svetilnega plina. Varčne mestne uprave porabljajo smeti za kurjavo. Poizkusi na Angleškem so dognali, da zadoščajo smeti mesta s 150.000 prebivalci za pridobivanje 30 milijonov kilogramov pare na leto. V Frankfurtu na Mainu imajo sežigalnice za smeti z 8 pečnimi baterijami, 8 kotli in 3 turbinskih dinami (stroji za proizvodnjo električnega toka), ki se izobno izplačuje.

Petnajstleten deček umoril sedem oseb. Sedmero umorstvo je izvršil v bretonskem selu Bas-Briace na Francoskem neki 15leten sluga. Nenavadni morilec, Marcel Redureau po imenu, je pobegnil, toda orožniki so ga ujeli. Priznal je svoj grozni zločin in ga pripovedoval s temi le besedami: „V torek zvečer sem bil zaposlen pri svojem gospodarju, zakupniku Mabithu, pri katerem sem v službi že leto dni. Mabith me je po krivici oštel zaradi nečesa, in to me je razljutilo. Začela sva se prepirati; ko mi je obrnil hrbet, me je popadel hipen bes, pograbil sem nož in mu ga zarinil v hrbet. Zgrudil se je v mlaki krvi in izdihnil na mestu. Kri mi je brizgnila v oči in me razjarila še bolj. Planil sem v hišo, kjer sem srečal Mabithovo mater; imel sem nož še vedno v roki, pa sem ji prerezal vrat. Na strašno kričanje starkino prihitela Mabithova soproga in hči; tudi njiju sem usmrtil na isti način. Nato sem zaklal še troje malih otrok, po 8, 7 in 2 leti, ki sem jih našel v sobi...“ Samo najmlajši sinček je ušel morilčevemu gnevu, ker ga v naglici ni mogel najti.

Italijani v Afriki. Dne 1. septembra so osnovali Italijani zbor afriških prostovoljcev. Za zdaj se sestavijo trije bataljoni, štiri kompanije na konjih, po dve poljske in gorske baterije in tri kompanije pionirjev. Prostovoljci se morajo obvezati na tri leta, a po 8-12letni službi imajo pravico do nagrade 1000-1500 lir za prostake in 2000-3000 lir za podčastnike. Dnevna plača jim je med 1-8 lir na dan po razmerju čina in službenih let. Sprejemljejo se sposobni ljudje od 18.-28. leta. Kot prostaki morejo služiti v zboru do 32., kot podčastniki do 41., kot stražmeštri, tolmači in rokodelci pa tudi do poznejšega leta starosti. Ako znajo arabski, in na posebno nevarnih postojankah dobivajo vrhu plače še nagrade. — Borbe Italijanov z vstasi trajajo še vedno in neukrotljivi „ribelli“ zadajajo italijanski vojski težke izgube.

Obletnica bega portugalske kraljevske rodbine. Pred tremi leti na dan 6. oktobra 1910 je raznesla brzjavna žica po svetu vest, da je izbruhnila na Portugalskem nenadoma revolucija. Proglasili so republiko, in kraljevska rodbina je pobegnila v brezglavi naglici. Svet je poslušal osuplo te vesti, ne vedoč, ali jim naj veruje ali ne. Niti neposredno pred revolucijo se ni bilo zgodilo na Portugalskem nič, kar bi bilo vzbudilo le daljno slutnjo tako senzacijnih dogodiljav; jedva da je svetovno časopisje omenilo Portugalsko. Vsi so mislili, da je to najmirnejša in najsrečnejša zemlja na svetu. Neki državnik je bil vrgel v javnost krilatice, da je najsrečnejša dežela ona, ki nima zgodovine, a kot primer je navedel Portugalsko. Toda Portugalska ni hotela ostati brez zgodovine in je izpolnila dne 6. oktobra mnoge nepopisane strani v svoji kroniki. Ena je bila posebno

originalna: mladega kralja Manuela so vkricali prevratniki na parobrod, dali mu pasuš in ga poslali v beli svet. In on? Za svoj izgubljeni prestol je našel nadomestilo med lepimi balerinami in igralkami; zaljubil se je mnogokrat in se nazadnje celo oženil. Ima prilično apanažo in resen poklic: pretendent je na portugalski prestol — kaj ga briga vse ostalo!

Gospodarstvo. Prvo stremenje vsakega gospodarja mora biti blagostanje v družini in preskrba za starost. Dolžnost vsakega družinskega očeta, najsi bo odvisen od kakršnegakoli zaslužka, mora biti, da zagotovi s svojimi prihranki sebi in svoji rodbini prihodnost. Najpripravnejši, najmodernejši in najidealnejši način varčevanja se doseže z življenskim zavarovanjem, katero vsakemu najtopleje priporočamo. Kot posebno kulanto in kot prvo slovansko zavarovalnico na avstrijskem jugu priporočamo banko „Slavijo“, katera tudi dovoljuje stalno nameščenim uradnikom pod zelo ugodnimi pogoji posojila. Z vsakršnimi pojasnili radevolje in nemudoma postreže generalni zastop banke „Slavije“ v Ljubljani.

Kletva je krasen roman Augusta Šenoe. Broš. izvod 1'40 vez. 2'10 K.

Nihče ne ve natančno, katera jedila sme jesti in koliko. Šele če nastanejo težave v prebavljanju, če se nas loti gorečica, krči, zaprtje itd., se zavemo, da smo uživali nepravo hrano. Zaraditega je potrebno, da imamo v hiši vedno Fellerjeve odvajalne rabarbara kroglice z znamko „Elza-kroglice“. Te delujejo proti krču, pospešujejo prebavo ter mehko odvajajo. Prave se dobivajo le pri lekarnarju E. V. Feller, Stubica, Elsatrg št. 280 (Hrvaško). 6 škatlic velja 4 krone franko; obenem se lahko tudi naroči Fellerjev bolečine hladeči fluid z znamko „Elza fluid“ 12 steklenic za 5 kron franko. Obe staroskušeni domači zdravili lahko priporočamo iz lastne skušnje.

V nobeni knjižnici, v nobeni hiši bi naj ne manjkali „Junaki svobode“, zbirka povesti in črtic z balkanske vojne. Broširani izvod stane 1'50 K, vezani 2'80 K. Sezite po lični knjigi.

NESTLÉ-JEVA moka za otroke

Popolna hrana za dojenčka, otroke in bolnike na taloden.

Vsebuje pravo planinsko mleko. Škatlja K 1.80 v vsaki lekarni in drogeriji.

Poskušnje Nestléjeve moke za otroke se dobivajo popolnoma zastonj pri Henri Nestlé, Dunaj I., Biberstrasse 8'2

Prva štajerska trsnicaarska zadruga (pošta Juršinci pri Ptuj) ima na prodaj

cepljene trte

najboljše kakovosti, in sicer vse priporočljive vrste na običajnih podlagah, kakor tudi na različnih križankah. Ceniki so brezplačno na razpolago.

Čevljarskega pomočnika sprejme v trajno delo

Lukek Franc, čevljar

Pošta: Št. Rupert, Dolenjsko.

Mesarskega pomočnika sprejme takoj

Franc Bogataj, mesar v Železnikih.

Uspeh

ima tudi najmanjši oglas (inserat), če je dobro sestavljen in objavljen v pravem listu. „Slov. Ilustr. Tednik“ je najbolj razširjeni in največ čitani slov. časopis in zato imajo oglasi v njem najbolj uspeh. Kdor želi kaj prodati ali kupiti, kdor išče službe itd., naj da torej oglas v „Slovenski Ilustrov. Tednik“

Ustnike za pipe izdeluje in dobavlja po najnižjih cenah

Franc Knížek, Dunaj XVII., Hernalser Hauptstr. 202.

Telegram z Dunaja! Za par K 8.—

50.000 parov komisnih čevljev

ki so ostali zaradi prekasne dobavitve, sem se odločil čevlje, ki so pripravljeni za najhujše napore, razpošiljati par po

lastni ceni K 8.—.

Čevlji so iz najboljšega sirovega usnja, z močno obitimi podplati, pete z železom podkovane in usnjenim jermenom. Ti čevlji so najtrdnjši in zaradi tega še posebno priporočljivi za planinske dežele. Pri naročilu zadošča napoved mere v centimetrih ali številka. Zamenjava dovoljena. Razpošilja po povzetju krščanske izdovna trgovina čevljev

FRANC HUMANN c. kr. trg.-sod. vpisana firma Dunaj, II., Aloisgasse št. 3/76.

Da spoznajo povsod naše izvrstne žepne ure razdelimo 5000 ur zastonj. Pošljite svoj natančen naslov le z dopisnico na tvornico ur

Jak. König, Dunaj III/2. Postamt 45, Fach Nr. 373.

Cenike, brošure, knjige itd. natisne elegantno in okusno ter najceneje Učiteljska tiskarna v Ljubljani.

Praktično za vsakogar. Najcenejši nakupni vir! 710 kosov le K 3-75.

Krasna pozlačena, 36 ur idoča precizijska anker ura z lepo verižico, točna, za katero se jamči 3 leta, 1 meška svilen zavratnica, 1 igla za zavratnico iz bele masivne pale jamčeno nezdroljive, 3 kosi finih žepnih robcev, 1 moški prstan z imitiranim dragim kamnom, 1 ustnik z imitiranim jantarom, 1 krasno žepno toaletno zrcalo, momentni fotograf, 1 fin zobotrebec iz štirih delov, 1 ženska broška (novost), 1 par duble zlatih manšet, gumbov „Ideal“ s patentno zapono, 1 čudovito lep album za podobe obsežajoč različne podobe najlepše na svetu, ki morajo zanimati vsakogar, 1 čudovito lep ženski vratni colier iz orientalskih belih nezdroljivih biserov, 20 finih dopisnih predmetov in še 610 različnih predmetov, ki so v hiši jako koristni, vse skupaj z uro, ki je sama vredna tega denarja, velja le K 375. Razpošilja po povzetju Eksportna trgovina „Louvre“

F. WINDISCH, Krakovo št. 7. Za neugajajoče se vrne denar.

Zastonj

dobi 2½ metra modernega blaga za bluze ali za robce za otroke kdor naroči 5 kg poš. zabojček žitne kave za 4 K 50 vin. ali 4 kg žitne in 1 kg fine figove kave za 4 K 70 vinarjev.

Vse pošilja tudi z 2½ m blaga vred franko po povzetju Prva Severomor. Prazarna Žitne Kave v Postrelmovu.

(Severno Moravsko)

Podpirajte podjetje v obmejnih krajih.

Denarja ni

draginja je vedno večja, za služek pa majhen. Ako hočete z malim trudom gotovo 10 do 20 K na dan zaslužiti, pošljite za pojasnilo v pi mu znamko po 10 vinarjev in svoj naslov:

JOSIP BATIĆ

Ilir. Bistrica, Kranjsko.

265

Ženitna ponudba.

Mladenič, star 26 let, neomadeževane preteklosti, s par tisoč kron dote, precej izobražen, se želi v svrhu ženitve seznaniti z dekleto, gostilničarko ali trgovko. Ponudbe s sliko je poslati na upravo „Slov. Ilustr. Tednika“ pod šifro „Zvestoba“. Tajnost zajamčena.

Čudodelna šivalna priprava za nogavice in pletenine, za saknenino.

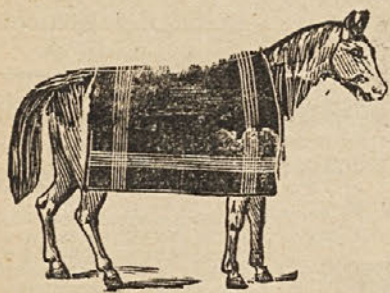
Z našo brez primere izvrstno čudodelno šivalno pripravo si varujete oči, pridobite čas, izvedete delo trpežno in lepo ter čudovito enakomerno, in je ta čudodelna šivalna priprava najbolj pomoček pri šivanju nogavic in vsakršnih drugih pletenin, kakor spodnjih kril, namiznih prtov, servietov, rjuh, Jegrovega perila, obleke itd., ter se da z našo čudodelno šivalno pripravo vsak predmet posebno hitro in čudovito lepo ter enakomerno kakor nov popraviti in smo prejeli že mnogo tisoč zadovoljnih pisem. Cena

eni kompletni čudodelni šivalni pripravi z lahko umijivim ilustrovanim navodilom K 3.—, 3 kosi K 8.—.

Prodaja po povzetju pri trgovini novitet

M. Swoboda, Dunaj III/2, Hiebgasse 13-280.

En milijon konjskih kočev

po K 2-50

Za izvoz na Balkan namenjeni, a zaradi ustavljenja vojne doma pridržani, iz prave brnske himalaja v lne, torej nenavadno topli in za zimo neobhodno potrebni, okolo 200 cm dolgi in okolo 140 cm široki, sive barve, drap in rojave barve z lepimi barvastimi portami, se prodajajo le malo časa po polovični izdelovalni ceni le K 2-50 kos. Ti zimski konjski kočji so vredni dvakrat ta denar in se dobivajo le toliko časa, dokler je kaj zaloge pri nas po naslednjih senzacijah cenah.

1 kos zimski konjski koc velja le K 2-50
3 kosi zimskih konjskih kočev velja le K 7-25
6 kosov zimskih konjskih kočev velja le K 14.—

Edina prodaja po povzetju pri

M. Swoboda, Dunaj III/2, Hießgasse 13-280.

Samo direktno pri tovarniški razpošiljalnici

„SUDETIA“
Jägerndorf 49, Avstr. Šlezija
kupite moško in žensko blago

kakor tudi šlesko platnino najboljše vrste po najnižjih tovarniških cenah.

Ostanki po čudno nizkih cenah! Zahtevajte vzorce! Mične sezijeke novosti!

!! 500 kron !!

Vam plačam, če ne odpravi v treh dneh brez bolečin moje korenine uničujoče Riamazilo. Vaša kurja očesa, bradovice in otiščaje. Cena lončku z jamstvom 1 K, Kemeny, Košice (Kaschau) 1 Postfach 12/44. Ogrsko. 282

SODE

..... Cesta na Rudolfovo železnico št. 7.

Senzacionalno!
Čujte! Občudovanja vredno!
Za samo 4 krone 80 h.

1 krasna erika srebrna moška remontoarna ura.
1 ameriška duble veržica, ki se ne razloči od pravega zlata.
1 solidno žepno kresilo iz niklja, s 6 nadomestnimi kamni zadostujočimi leta.
Remontoarna ura ima krasno gravirane pokrove, nepokvarljivo kolesje, gre točno, triletno pisemno jamstvo. Vse tri predmete, ki so petkrat toliko vredni, za samo 4 krone 80 vin. 305

Če naročite 5 takih garnitur, prejmete eno garnituro popolnoma zastoj kot darilo za Vaš trud. Če blago ne ugaja, se zamenja ali povrne denar. — Naročite takoj, ker je zaloga omejena!

Švicarski eksport ur na debelo
JURIJ LOHBERGER

Dunaj, VII., Kaiserstrasse 89/D,

Pijte samo Tolstovrško slatino

ki se naroča v Tolstevrhu p. Guštajn (Koroško.)

Čajno in kuhano maslo
vse vrste sira,
maslo,
skuto,
med

pošilja vedno po dnevnih cenah

Mlekarska zveza
v Ljubljani.

Zahtevajte povsod „Slovenski Ilustrovani Tednik“!

Ali ste bolni ali slabotni?

Če se ne počutite zadovoljno s svojo telesno, duševno in spolno močjo, če ste nervozni, utrujeni, raztreseni, slabe volje, brez spanca, če trpite vsled bolečin v hrbtu in ob strani, če Vas napada omotica in tesnoba, nervozna želodčna, črevesna ali mehurna nadloga, slab tek, srčno bitje, če grane Vaše življenje protin, skrnina, ishijas, zladanje, krčni in mrtvoudni napadi, najdete lahko pot k ozdravljenju in okrepitvi: Berite 80 strani obsegajočo poljudno knjgo, ki se pošlje — obenem z zdravniškimi prilagami — brezplačno in poštne prosto vsakomur. (Posebna izdaja za gospode in posebna izdaja za dame.)

Elektro Vitalizer zdravniški ordinacijski zavod

Budapešta, VI., Vörösmarty-utca 45. I. 118.

Popolni šivalni stroj je le

„Singerjev“

Dobi se samo s tem izveskom in po upravičenih naših zastopnikih Ljubljana, Sv. Petra cesta 4, Kranj, Glavni trg 119, Novomesto lekarna Bergman, Kočevje, Glavni trg 79.

Ceno posteljno perje in puh

1 kg sivega puljenega 2 K boljše 2 K 40 v; prima polbelega 2 K 80 v, belega 4 K; prima belga puhastega 6 K; vefinega 7 K, 8 K in 9 K 60 v; puha sivega 6 K, 7 K, belega prima 10 K; prsní puh 12 K. Najboljši češki nakupni vir!

Naročila od 5 kg naprej franko.

:: Napolnjene postelje ::

iz gostonitega rdečega, modrega in belega nankinga, ena pernica okolo 180 cm dolga, 120 cm široka, z dvema zglavnicama, vsaka okoli 80 cm dolga, 60 cm široka, polnjena z novim sivim, stanovitnim posteljnim perjem 16 K; napol puh 20 K; puh 24 K; posamezne pernice 10, 12, 14, 16 K; posamezne zglavnice 3, 3-50, 4 K. Pernica 200 cm dolga, 140 cm široka 13, 15, 18, 20 K; zglavnica 90 cm dolga, 70 cm široka 4-50, 5, 5-50 K; spodnja pernica iz močnega, črtastega gradla, 180 cm dolga, 116 cm široka K 13 — in 15 — Razpošilja se po pozetju, od 10 K naprej franko ali če se plača naprej.

Maks Berger, Dešenice šte. 196/4. Češki les (Böhmerwald).

Nikakršen riziko, ker je zamena dovoljena ali se pa vrne denar. Bogato ilustrovani cenik vse posteljnine brezplačno.

Ne stane prav nič!

Zastonj razpošiljam povsod vzorce suknenege blaga, blaga za obleke, blaga za bluže, perlinege blaga, modnega barhanta, platnenega blaga, oksforda, blaga za postelje, kakor vseh vrst blaga za domačo uporabo, s čimer si pri veliki izbiri in pri nizkih cenah tudi doma svoj nakup lahko dosežete po zelo ugodnih prednostih. Karl WORSCHKE, Maribor ob Dravi Ko. 118 Herrengasse 10.

Gričar & Mejač

:: Ljubljana ::

Prešernova ulica št. 9.

Največja zaloga zgotovljenih

oblek za gospode, dečke in

otroke.

Konfekcija za dame.

Točna postrežba. : Solidne cene.

260

Edna posebnost likerja je Zdravnik žolodca.

je edina posebnost žolodčnega likerja iz zdravilnih rastlin, kateri izborna upliva proti slabosti v želodcu ter ga radi tega v nobeni družini ne bi smelo manjkati. Odlikovan v Parizu z zlato kolajno in častnim križcem.

Cilindri, klobuki, slamniki, čepice i. t. d.

Specialna modna in športna trgovina za gospode :: in dečke ::

J. KETTE

Ljubljana, Franca Jozefa cesta št. 2.